

Mohla to být skvělá dovolená, kdyby...

Sex na pláži

PORTIA MACINTOSH

S EX NA PLÁŽI

S EX NA PLÁŽI

PORTIA MACINTOSH

slovar

Text © Portia MacIntosh, 2021
Cover Design by Debbie Clement Design
Cover Photography: Shutterstock
Translation © Tereza Nuckollsová, 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025
Translation rights arranged through the Vicki Satlow Literary Agency
First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.
All rights reserved

S ex na pláži

Z anglického originálu *Life's a Beach*,
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Boldwood Books Ltd.,
přeložila Tereza Nuckollsová
Redigoval Ondřej Pauser
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v roce 2025
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1297-0

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

info@slovart.cz

Pro mého manžela Joea a moji skvělou rodinu

Svatební den by měl být ten nejšťastnější v celém vašem životě – ale pokud si to chcete nějak pojistit, můžete klidně utratit třeba z 500 liber za kočár ve tvaru dýně jako pro Popelku tažený spřežením běloušů.

„Jde o naši top nabídku,“ ujišťuje mě svatební koordinátorka. „Je jako z pohádky! Nádherný kočár ve tvaru dýně ve slonovinové barvě a s luxusním bílým čalouněným interiérem – a dokonce má i malou korunku na střeše. Nestíháme ani pokrýt poptávku.“

„To zní nádherně,“ odpovím.

„Pokud se rozhodnete mít svatbu tady, váš svatební den zorganizujeme přesně podle vašich přání – od vyzvednutí u vás doma až po cestu do kostela nebo sem, pokud nechcete mít náboženský obřad, což vám doporučuji. Kostely jsou tak fádni. Samozřejmě účtujeme příplatek za každý kilometr navíc, ale k takovým přízemním věcem se můžeme vrátit později. Půjdemě dovnitř?“

Annette pracuje jako svatební koordinátorka v pětihvězdičkovém hotelu *Chadwick* v Yorku. Právě stojíme venku před ním a obdivujeme památkově chráněnou budovu ze štěrkové cesty, která k ní vede.

Je příjemně teplý slunečný den, kdy můžete z domu vyrazit jen v lehkých letních šatech na ramínka, ale zároveň není takové

horko, aby mi to kazilo dokonalý vzhled – jen o pár stupňů víc a dlouhé rovné blond vlasy by se mi zkroutily a potom přilepily k obličejí. Ale to se dnes nestane. Počasí je perfektní a já mám letní šaty, sandály, dokonale rovné vlasy a nerozmazaný make-up.

„Ano,“ odpovím nadšeně. „Pojďme na to.“

„Tento hotel funguje už přes sto let. Jak vidíte, může se pochlubit zdobenou cihlovou fasádou typickou pro vznešenou viktoriánskou architekturu a také kamennou kopulí, která vytváří úžasné pozadí pro focení v exteriéru.“

Usměju se a přikývnu, protože, abych byla upřímná, nemám tušení, o čem to mluví. Je to ale nádherná stará budova obklopená rozlehlou zahradou plnou květín, velkými jezery s fontánami uprostřed a stromy, kam oko dohlédne. Je těžké uvěřit, že jsme jen kousek od města. Nechávám se unést představou, jak vystoupím ze svatebně nazdobeného auta před velkými dveřmi, nechám se vyfotit s tátou po boku a po obřadu pak mezi vši tou nádhrou tady venku nafotíme tunu gigabytů fotek s novomanželem a všemi, které mám ráda.

„Nádhera,“ řeknu prostě. „Žádné jiné slovo to nevystihuje.“

Jakmile Annette vejde do velké haly, vyzvedne svatební balíček, který tu na mě čeká na recepci, a pak už mě vede kolem velkého dřevěného schodiště, jež se tyčí uprostřed místnosti. Žasnu nad velkolepými lustry, které visí uprostřed atria. Obří lustr s dvojitým stínidlem zavěšený vysoko nad mojí hlavou mě uchvátí tak, že málem vrazím do zaměstnance hotelu přicházejícího z druhé strany.

„Proboha, omlouvám se,“ vyhrknu. „Kochala jsem se.“

„Nic se nestalo,“ zasměje se.

Annette se taky usměje. „Byla byste překvapená, jak často se to děje,“ ujistí mě. „Pojďte, ukážu vám salónek.“

„Salónek“ zní poněkud nudně. Na salóanky narazíte všude možně, od restaurací po radnice, a zřejmě jedině, co si pod tím člověk představí, je prostě místnost se stoly. Ale to, co mi Annette ukáže, se naprosto vymyká běžnému pojmenování. Strop je třikrát

vyšší, než je v běžné, a jasné denní světlo dovnitř vstupuje vysokými klenutými okny.

„Ach, lady Penelopo, vidím, že vás zaujala okna,“ poznamená Annette a pak se pro sebe tiše zasměje. „Oslovují vás někdy, lady Penelopo?“

Jen skoro pořád, proto se raději držím své přezdívky, Peach. Jinak jsem pro lidi buď lady Penelope ze seriálu *Thunderbirds* nebo závodnice Penelope Pitstopová z *Wacky Races*. Když jsem šla na vysokou, myslela jsem, že budu mít konečně klid. Pak ale v kinech začali dávat film, který se přímo jmenoval *Penelope* (o dívce s prasečím rypákem) a jeden spolužák mě kvůli tomu pořád trolil. Nikdy by mě nenapadlo, že to budu řešit ještě ve třiceti.

„Ne, ne, jste první,“ odvětim, přičemž se snažím o něco mezi zdvořilou lži a rýpavým sarkasmem.

„Je to opravdu vtipné,“ řekne. „Každopádně ta okna... stačí stisknout pár tlačítek...“

Annette několikrát klepne na displej tabletu a okna zatemní rolety. Místnost pohltní tma, ale jen na pár vteřin, protože se znenadání na stropě rozsvítí malá bodová světélka, která vytvářejí dojem hvězd na noční obloze. Několik jich taky visí na tylových závěsech, odkud vrhají na zdi různobarevné odlesky.

„Disco režim,“ řekne s úsměvem. „Na večerní party. Mimo chodem doporučujeme našeho vlastního DJe, který dříve hrával v... ach, v jedné z těch módních prázdninových destinací, já rozhodně nejsem dost in, abych věděla, kde přesně to bylo. Slyšela jsem, že je opravdu dobrý, a za malý příplatek ho můžete mít.“

„No páni,“ vydechnu s pohledem upřeným ke stropu. To je to jediné, co ze sebe zvládnou vypravit s pusou dokořán.

V poslední době jsem viděla spoustu míst vhodných ke svatbám, ale tomuhle se nic nevyrovná. Je o třídu jinde.

„Nechcete se mrknout do brožury?“ navrhone Annette. „Nabízíme různé balíčky, můžeme se spolu podívat, co by vám vyhovovalo. Pojdme se posadit tady ke stolu.“

Balíčky jsou označené Silver, Gold a Platinum. Proto je tohle místo prostě jiný level – protože oni ani nenabízí něco tak podřadného, jako je „bronzový“ balíček. Dokonce u nabídek v brožuře nemají ani uvedené ceny. Všechno tady na první pohled křičí „příliš drahé“.

„Dokážeme vyhovět všem dietním požadavkům,“ řekne. „A jsme velmi flexibilní. Za příplatek.“

Pořád říká „za příplatek“ a já si začínám uvědomovat, že tahle svatba vyjde pěkně draho.

„Uvažovala jste o šedesáti hostech na svatební snídani a o stu na večer, že?“ ujišťuje se znovu.

„Ano, je to tak,“ odpovím.

„To nebude problém. Na této stránce najdete naše prosecco balíčky,“ Annette znechuceně nakrčí nos, „ale naprostá většina našich klientů volí spíše šampaňské – za příplatek,“ dodá. „Je rozhodně zapotřebí trochu upravit rozpočet.“

„Peníze nejsou problém,“ opáčím ležérně. „Vždyť je to jen jednou za život, že?“

„Ano, to se předpokládá,“ odpoví s úsměvem. „Ale lhala bych, kdybych řekla, že se k nám někteří klienti nevrací.“

Annette se v myšlenkách na chvíli přenese jinam, do temnějších vod, než je plánování mé svatby. Představuju si, že přemýšlí o lidech, kteří tu měli svatbu a pak se vrátili, ale s novými partnery. Annette vypadá tak noblesně, včetně absolutně dokonalého make-upu. Oči sice zbytek její tváře zrazují, ale právě díky té bezchybné fasádě vypadá zároveň profesionálně i šťastně. Nakonec se ke mně opět vrátí pohledem, nasadí úsměv a mně dojde, že je nejspíš trochu depresivní být tím člověkem v pozadí, který ostatním pomáhá uskutečnit jejich velký den. Ale předpokládám, že někdo prostě musí uklidit labutí hovínka. Ano, *za příplatek* je možné si objednat i labutě – není mi ale úplně jasné, proč by to kdo dělal.

„Když už mluvíme o šťastných párech, kde je ženich? Nechal všechno plánování na vás?“ zeptá se Annette přátelsky, jako by si jen chtěla popovídat. Pochybuju ale, že ji to opravdu zajímá.

„Matthew má nějakou práci,“ odpovím. „Je v práci od rána do večera, takže já zatím dělám, co je potřeba.“

„To je od vás moc milé,“ řekne. „Určitě je rád, že vás má.“

„To doufám,“ odvětim s úsměvem.

„Vaše rodiny spolu vycházejí?“ zeptá se Annette.

„Povětšinou ano,“ odpovím.

Annette vědoucně přikývne.

„Protože my tady v *Chadwicku* chápeme, že s rodinnými příslušníky to může být někdy komplikované – přestože dva jejich členové zrovna uzavírají manželský svazek – a vzhledem ke všemu tomu šampaňskému, které se nalévá, může být dobré některé jedince tak trochu uklidit z dohledu,“ vysvětluje. „Naši plánovači zasedacího pořádku s klienty úzce spolupracují a pomohou rozhodnout, kde koho usadit. Máme také přenosné sloupy – samozřejmě ve stejném dekoru, jako je výzdoba – a můžeme je umístit tak, aby se někteří lidé navzájem neviděli.“

„Oh, to zní fantasticky,“ odpovím. „Naši strýcové si obvykle vjedou do vlasů kvůli brexitu, kdykoli jsou spolu v jedné místnosti, takže to je přesně to, co potřebujeme.“

„Perfektní,“ odpoví. „Chtěla byste vidět novomanželské apartmá?“

„Ano, prosím,“ řeknu. „Je zahrnuté v balíčku?“

„Pouze v balíčku Platinum, jinak je za dodatečný příplatek, ale jsem si jistá, že budete souhlasit, že stojí za to si za něj připlatit. Prosím, pojdte za mnou,“ pokyne mi a vede mě ven ze salónku.

„Takže si necháte své jméno, nebo budete paní Hemsworthová?“ udržuje Annette zdvořilou konverzaci cestou výtahem.

„Ráda bych byla paní Hemsworthová,“ odpovím.

„Pevně věřím, že by si ženy měly brát manžellovo příjmení,“ souhlasí. „Penelope Hemsworthová – to zní nádherně.“

Ano, to zní.

„A jsme tady, novomanželské apartmá,“ oznámí Annette a otevře dveře.

Páni, novomanželské apartmá je větší než můj byt. Středobodem pokoje je velká postel s nebesy, před níž se nachází volně stojící vana, která jako by vybízela odhodit svršky a naložit se do ní. Ted' samozřejmě ne – kdo ví, co by si o mně Annette pomyslela, kdybych to udělala. Místnost je zařízená dobově, ale přesto moderně. Původní, ale vše vypadá úplně nové, dokonce i naleštěné starožitnosti.

„To prostě... wow!“ vyhrknu.

„Obvykle takto lidé reagují,“ přitaká Annette. „Momentálně není apartmá připravené pro hosty. Jinak je tu spousta šampaňského, čerstvého ovoce, čokolády a tak dále. A samozřejmě luxusní kosmetika do koupele a velké nadýchané župany, do kterých se můžete zachumlat. Šťastným novomanželům se nikdy nechce odsud odcházet – ne že by se nemohli nabažít sebe navzájem, ale spíš všeho toho luxusu.“

Zasměju se, protože předpokládám, že to měl být vtip, ale Annette z tváře vyzařuje pouze hrdost na to, co dělá, což mě přiměje uvažovat, že to možná myslela vážně.

Přejdu k velkým oknům, abych viděla, jakým výhledem se apartmá pyšní.

„Promiňte,“ řekne Annette a předběhne mě.

Okna vůbec nejsou okna, jsou to dveře. Dveře, které se otevírají na soukromou terasu s výhledem na celé širé okolí. Tohle je čím dál tím lepší.

Zhluboka se nadechnu, nasaju letní vzduch a vychutnávám si vůni květin a žár kamenné zdi, která terasu obklopuje.

„Takže, budoucí paní Hemsworthová, myslíte, že si tu umíte představit svoji svatbu?“ ptá se Annette s nadějí.

„To rozhodně umím,“ odpovím.

Všechno je tady prostě dokonalé – víc než dokonalé. Ostatní místa, která jsem doted' navštívila, vypadají ve srovnání s hotelem *Chadwick* jako ruiny. Má všechna plus. Prostředí, salónek, menu – a samotné apartmá! Bože, tenhle pokoj! Opravdu se mi nechce odsud odejít.

Jo, tohle je opravdu ideální místo pro svatbu. Jen smůla, že se vlastně vdávat nechci.

„Skvělé,“ odpoví. „Dovolte mi tedy, abych vám dala náš ceník, ať si ho můžete v klidu pročíst. Zjistíte, že ceny jsou docela rozumné.“

Ajaj. Ty ceny by mohly být rozumné, snad jedině kdyby se všichni na zemi zbláznili.

„To je skvělé,“ odvětim. „Vezmu to Matthewovi, ať se na ně podívá a řekne mi, co si o tom myslí. Jsem si jistá, že bude stejně nadšený jako já.“

„Doufejme,“ odpoví Annette. „Pokud ne, jsem si jistá, že ho dokážete nějak obměkčit. Podle velikosti toho kamene na vašem prstu soudím, že udělá cokoli, abyste byla šťastná.“

Ach ano, můj super falešný zasnubní prsten (ve skutečnosti jsem si ho koupila sama v ASOSu), který mi dal můj zcela fiktivní snoubenec Matthew Hemsworth (ano, pojmenovala jsem ho po Matthewovi McConaugheyem a Chrisu Hemsworthovi, protože muž kombinující kvality těch dvou by byl rozhodně adept na manžela).

Loučím se s Annette a slibuju, že zavolám, i když vím, že se tak nestane.

Tohle dělám pořád, tak nechápu, proč se kvůli tomu zrovna dneska cítím pod psa.

No, alespoň jsem našla perfektní místo, kdybych se někdy vdávat chtěla – a taky už vím, že musím začít pořádně šetřit, abych vůbec mohla jen pomýšlet na to, že do svazku manželského vstoupím zrovna tady.

Ale abych byla upřímná, jsem single už tak dlouho, že najít muže je stejně pravděpodobné jako vyhrát v loterii dost na to, abych za takové místo mohla zaplatit.

Ale neházej flintu do žita, Peach. Aspoň můžeš předstírat, že se vdáváš, i když pravděpodobnost, že se to někdy stane doopravdy, je na hony vzdálená.

Když vyrůstáte na předměstí Yorku, sníte celý život o bydlení v centru. Když jsem tedy získala svou vysněnou práci a dojíždění mi začalo lézt na nervy, dávalo smysl opustit rodný dům a najít si své vlastní bydlení.

No, říkám sice *své vlastní*, ale... – je rok 2021 a já jsem mileniál. Jsme generace, která si nemůže dovolit složit kauci na byt, nebo dokonce mít děti. Prý je to proto, že peníze vyhazujeme za brunch a latte macchiato – jako kdyby to, že si člověk párkrát do měsíce dopřeje vejce naměkko, mohl být důvod, že nikdo z nás nedokáže z výplaty uspořít ani korunu. Místo toho jsme nuceni platit horentní částky za nájem. No, nechme toho, o tom by se dalo diskutovat hodiny v kuse.

Naštěstí se mi podařilo najít sdílený byt, a ne ledajaký: nachází se na nejznámější ulici v Yorku – The Shambles. Vypadá to tam jako z nějakého historického filmu – středověká ulička je lemovaná hrázděnými domy, z nichž některé byly postavené už ve 14. století. Díky nejružnějším podivným krámkům připomíná Příčnou ulici z *Harryho Pottera* a je to místní turistická atrakce číslo jedna. Ke vchodovým dveřím se člověk musí dostat úzkým průchodem, což vážně miluju. Člověk má pocit, že je skrytý před zraky ostatních. Nikdy bych si sama takové místo nemohla

dovolit, ale našťastí kamarádka mého kamaráda sháněla spolubydlící a slovo dalo slovo.

Všechno bylo dokonalé až donedávna, kdy se moje spolubydlící rozhodla, že se přestěhuje do Londýna za svým přítelem. Skvělá zpráva pro ni. Zdrcující zpráva pro mě.

Náš pán – promiňte, myslím pan majitel – okamžitě přichvátal, aby se zeptal, jestli mám někoho, kdo by ji nahradil, nebo jestli budu platit i druhou polovinu nájmu? To druhé bohužel vůbec nepřipadá v úvahu, stejně jako ta první možnost, jak se ukázalo v okamžiku, kdy jsem se začala snažit sehnat někoho, kdo by si druhý pokoj pronajal. Takže majitel začal byt znovu inzerovat k pronájmu, což znamenalo, že je jen otázka času, kdy mě někdo nahradí. Překvapivě se ale zájemci zrovna nehrnuli, a když už zbývalo jen pár posledních dní, podařilo se mi najít spolubydlící – moji úžasnou sestru Di. Jakmile podepíšeme smlouvu, byt bude na dvanáct měsíců náš. Samozřejmě jsem nadšená, protože jinak bych se musela vrátit domů k našim, a to se nikomu nechce, že?

Když jsem se odstěhovala od rodičů, ze začátku jsem se o ně bála. Di se tehdy totiž odstěhovala taky. A když se obě děti odstěhují ten samý týden, jeden by si pomyslel, že to na rodičích zanechá následky. Slyšela jsem o syndromu prázdného hnízda a strchovala jsem se hlavně o mámu, která jakožto správná matka kvočna náš odchod nejspíš ponese hůř...

Moje obavy byly liché. Žádné prázdné hnízdo se nekonalo – jednoduše to vyřešili po svém. Ten týden, co jsme s Di odešly, si moje máma do sestřina pokoje přestěhovala šicí stroj a zařídila si tam dílnu a táta zabral můj pokoj a prohlásil ho za svoji kancelář. Abyste rozuměli, nezazlívám rodičům, že si přisvojili pokoje v jejich vlastním domě, jen jsem nečekala, že to udělají ve chvíli, kdy odtamtud vytáhneme paty, a že z toho budou tak nadšení. Ale na druhou stranu je to vlastně dobře. Bála jsem se, že budou naštvaní, a to nejsou, takže fajn – ale kruci, oni měli nefalšovanou radost, že odcházíme a mohou tak vkročit do další fáze svého života!

Alespoň že k nim můžu dál chodit na večeri, i když ani to se neobešlo bez komplikací.

Jediná věc, která mi zůstala, je tenhle stůl v mém bývalém dětském pokoji. Točím se ve své staré židli na kolečkách, pak zvednu opěrku a začnu se houpat dopředu a dozadu. Když jsem ještě studovala a něco mě vykojelo nebo jsem narazila na problém, který mě stresoval (miluju stres), dělala jsem to ve snaze se uvolnit – podobně jako se někdo houpe na židli. Ve skutečnosti ovšem jde o smutnou mileniálskou verzi toho zlovyku, která nás má připravit na život strávený stresováním se na židli někde v kanceláři.

Legrační je, že jsem se odreagovala od stresu právě tím, protože první zhoupnutí mě vždycky zaskočí a mám pocit, jako bych se měla překotit a před očima se mi mihne celý můj život. Ale pokaždé přežiju.

Nedá se říct, že bych zrovna dnes byla ve stresu, spíš se cítím frustrovaná tím, že už asi po milionté vedu s tátou ten samý rozhovor.

„Říkám ti, že jsem dostal zprávu, že můj účet PayPal byl napaden a musím ověřit své přihlašovací údaje, abych se do něj zase dostal,“ hartusí táta.

Davidu Coleovi – Velkému Davovi, jak mu říkají kamarádi – je šedesát osm let a teprve nedávno objevil internet. Vzpomínám si, když mi bylo třináct nebo čtrnáct a zařídili mi první vytáčené připojení přes modem, jak mě uchvátil world wide web, chatovací místnosti (což při zpětném pohledu byl celkem propadák) a hraní her, čtení o ničem a o všem nebo psaní zpráv mým přátelům. A můj táta si touhle fázi prochází právě teď, ale je tak nějak technologicky neobratnější, než jsem byla já jako dítě na přelomu tisíciletí, a i ten world wide web je nějaký zašmodrchanější... No, asi vám nemusím říkat, co je dnes internet za místo. Všechny ty dezinformace a porno – ani jedno nepatří do rukou sedmdesátiletého technofoba.

„Dobře, ale používáš PayPal?“ ptám se ho, i když znám odpověď.

„Ne.“

„A máš účet?“ pokračuju.

„No, nemám,“ odpoví. „Ale...“

„Je to podvod, tati. Stejně jako esemeska, co se tvářila jako od bernáku, nebo e-mail od strýce z Wakandanu, který měl zemřít a zanechat ti své jmění.“

Obávám se, že nikdy doopravdy nepochopí, že tyhle typy zpráv jsou prostě spamy a nemá cenu nad nimi hloubat. Jasně, některé z nich jsou docela přesvědčivé, jiné ale vůbec. Aspoň že s odpovědí vždycky počká na mě, než k nim přijdu na večeři.

„Ale bylo by to hezké, vid’?“ řekne a zamyšleně zírá před sebe, přičemž očividně uvažuje nad tím, co by s těmi miliony udělal.

„Kdyby strýc, o kterém jsi v životě neslyšel, z neexistující země Wakandan, zemřel a ty bys zdědil jeho majetek? Jistě, tati, to by *bylo* hezké.“

Nemůžu si pomoci, musím se smát.

„A já si myslel, že dnes nebudeš tak jízlivá, když je tvá sestra na dovolené,“ zachichotá se.

„Poslala z Řecka esemesku, abych dnes byla jízlivá i za ni, když je pryč,“ zažertuju.

Di není jen moje malá sestra, je to taky moje nejlepší kamarádka. Je jen o tři roky mladší než já, ale kvůli tomu, že je chytrá a rodiče začali v průběhu našeho dorůstání trochu víc vydělávat, chodily jsme nakonec každá do jiné školy. To nás neodcizilo, ale naopak spíš sblížilo. Momentálně je na dovolené – no, vlastně na zahraniční svatbě jednoho svého kamaráda ze školy. Počítají se zahraniční svatby jako dovolená? Předpokládám, že ano, když tam zůstanete celý týden. Vypadá to, že se baví, protože se mi skoro ani neozvala.

„Večeře je na stole,“ křikne máma pod schody.

„Dnes máme lasagne,“ zatetelí se táta a zvedne se.

„Tak to už se těším,“ odvětim. „Nacpu se k prasknutí.“

„Bacha, abych ti to nesnědl,“ řekne s úsměvem.

Jdu za tátou dolů. Při chůzi po schodech se přidržuje zábradlí na jedné straně a druhou rukou se opírá o zeď.

Pocítím tíhu na srdci. Nikdo nevidí rád, jak jeho rodiče stárnou.

„Potřebuješ pomoci, tati?“ zeptám se a zamračeně pozoruju, jak se opatrně šourá dolů, a bojím se, aby nespadl.

Pod schody se opět objeví máma.

„Ále, je v pořádku, jen si trochu při obědě přihnul,“ řekne se smíchem a mávne rukou.

Vydechnu úlevou.

„Myslela jsem, že nemůžeš chodit,“ řeknu.

„No, to nemůže,“ reaguje máma. „Ale jen proto, že se přiopil. Tak šup, jídlo čeká.“

Mým rodičům důchod opravdu svědčí. Je to hezké. Moje máma, Julie, se věnuje celé dny šití a vaření a dělá všechny ty ženské práce v domácnosti, které toužila dělat celý svůj život. A táta očividně tráví důchod surfováním po webu a pitím.

„Ještě nejsem připravená se o tebe starat,“ řeknu s úsměvem. Myslím to jako vtip, ale ruku na srdce, opravdu nejsem připravená o ně pečovat. Vždyť se zatím nedokážu postarat ani sama o sebe.

„Měla by ses vzdát vyhlídky na děti, aby ses mohla starat o nás,“ říká potutelně máma. Jsem si jistá, že to nemyslí vážně.

„S Di bychom si mohli vzít na starost každá jednoho,“ navrhnou. „Jenom trochu váhám, koho z vás mám chtít. Když ale cítím, jak ty lasagne voní, asi si vyberu mámu.“

„Stejně jsem měl Di vždycky radši,“ škádlí mě táta. „Prý mi přiveze láhev ouza. Vážně ji nemám vyzvednout na letišti?“

„Ne, to je v pohodě, mám práci v *Mote*, v tom luxusním hotelu poblíž letiště,“ odpovím.

Sedneme si ke stolu. Máma nandává lasagne a táta otevírá další pivo. Neodolám a ulomím si kousek ciabatty.

„Další svatební akce?“ ptá se máma. „Jak to dneska dopadlo? Líbilo by se tam Matthewovi?“

Musím se usmát.

Všichni vědí o Matthewovi Hemsworthovi, mém falešném ženichovi. Vysoký a neuvěřitelně hezký Matthew pracuje na vysoké pozici v obchodě Owen's. Ne, samozřejmě že ne, protože jsem

si ho vymyslela. Ale přišlo mi, že by to mohla být dobrá práce. To znamená, že Matthew má peníze, takže si může dovolit luxusní svatbu, a mně zní jako sen vzít si někoho, kdo mi zajistí zaměstnaneckou slevu na zboží u Yves Saint Laurenta, protože pokud takové věci nezískám díky své práci, tak si je prostě ve svém životě nemůžu dovolit.

Ted' to asi trochu vypadá, jako bych se zbláznila, ale moje práce vyžaduje, abych byla přesvědčivá, takže potřebuju mít opravdu neprůstřelnou krycí historku.

Jsem mystery shopper, což v podstatě znamená, že jsem placená za to, že chodím do obchodů, restaurací, hotelů a tak dále a předstírám, že jsem zákazník. Obvykle dostanu stručné instrukce, co mám na místě udělat. Někdy je mým úkolem projít návrhy s hotelovým svatebním koordinátorem, naplánovat fiktivní svatbu a pak o tom napsat zprávu, kterou si přečtou mí šéfové a poté ji pošlou zpátky do hotelu. Je to hrozně zábavná práce, a to nejlpeší na tom je, že si můžu užívat luxus, který bych si jinak vůbec nemohla dopřát.

„Tentokrát nejde o svatbu, je to jen normální návštěva hotelu,“ vysvětluju. „Mají super romantické apartmá, v balíčku s jídlem a pitím. Naprosto exkluzivní. Nemůžu se dočkat.“

„Škoda že nemáš muže, se kterým bys tam mohla zajít,“ trochu mě škádlí máma, když přede mě pokládá plný talíř.

„To je velká škoda,“ odpovím sarkasticky a pohlédnu na tátu, kterému už rajčatová omáčka stéká vepředu po košili. Setře ji kouskem papírové utěrky, kterou mu nejspíš máma nechala preventivně pod talířem.

„Skvrnu od červené omáčky nejlíp odstraníš tak, že na ni pláčeš bílou omáčku,“ řeknu.

Namíří na mě ukazováček, jako bych právě uhodila hřebíček na hlavičku.

„Správně!“ odpoví.

„Špatně!“ uchechtne se máma a bere mu z ruky utěrku, než mu stihne upadnout do večere. „Prostě si tu košili svlékni.“

„Co? To ne!“ vyděsím se. „U večere?“

„V poslední době trávím čím dál víc času nahý,“ řekne táta. „A tvoje máma taky. Náš terapeut říká, že jsme tak moc času věnovali výchově dětí, že už se ani navzájem nazí neznáme.“

„Terapeut?“ zeptám se a snažím se neznít znepokojeně. „Děje se něco?“

„Všechno je v pořádku,“ konejší mě máma. „Nejde o manželskou poradnu nebo něco takového.“

„Je to sexuální terapeut,“ pronese táta sebevědomě.

Sex je naprosto normální a přirozená věc. Nikdo by se neměl stydět za to, že si ho dopřává, a mělo by se o něm mluvit. S výjimkou toho, když o tom mluví děti se svými rodiči, a především, když rodiče o tom mluví před svými dětmi.

„Asi bych už měla vyrazit na letiště vyzvednout Di, aby nemusela čekat,“ snažím se o legraci, protože mi je tohle téma nepříjemné.

„Myslel jsem, že ji máš vyzvednout až zítra?“ zeptá se táta, který evidentně můj vtip nepochopil. Ale pak mu to dojde a zasměje se. „Aha.“

Mají štěstí, že ty lasagne jsou tak dobré, jinak bych vzala do zaječích. Máma je nepřekonatelná kuchařka: já jsem se jejímu kuchařskému umu nikdy nedokázala ani přiblížit, ačkoli mi věnovala knihu receptů, když jsem se od nich stěhovala. Nicméně při pomýšlení, že to třeba dělají tady na stole, budu mít dnes problém svou porci dojíst.

„Musela ti chybět,“ podotkne máma s odkazem na mou sestru. „Nedáte bez sebe ani ránu.“

„Ano, to chyběla,“ odpovím. „A vzhledem k tomu, že nemám chlapa, jsem si myslela, že by mohla jet do *Mote* se mnou. Mohly bychom si užít holčičí večírek, sníst tuny čokolády a koukat na filmy.“

„To se jí bude líbit,“ řekne máma. „A aspoň si vyzkoušíte, jaké to bude bydlet spolu.“

„Přesně!“ vykřiknu nadšeně. „Vyšlo to naprosto skvěle. Majitel mého bytu za mě nemůže najít náhradu a Di končí nájem příští týden.“

„No, nedivím se, že zrovna tam nikdo bydlet nechce, když je tolik krásných nových bytů – a o hodně levnějších,“ nadhodí táta.

Předpokládám, že má pravdu.

„Líbí se mi to místo – má svoje kouzlo,“ odpovím. „Navíc si tam už opravdu přijdu jako doma.“

„No, nezapomeň, že tady jsi měla domov dřív,“ podotkne máma.

„Snažím se, ale je to těžké, když tu po mně nezůstala ani stopa,“ pronesu pobaveně.

„Je hezké, že spolu zase budete bydlet,“ řekne máma. „Určitě si to zítra spolu užijete. Co kdybyste přišly obě v neděli na večerí?“

„To by bylo fajn,“ kývnu. „Můžeme oslavit, že se Di ke mně stěhuje.“

„Nebo zapijeme, že jsou z vás bezdomovci,“ řekne táta, „pokud vás majitel podrazí dřív, než se podepíšete na tečkovanou čáru. Ženy v téhle rodině vždycky létají příliš blízko ke slunci. Na zdraví!“ Táta pozvedne láhev a pak ji do poslední kapky vyzunkne.

S Di jsme se bavily o společném bydlení už dávno, ale vzhledem k tomu, že měla podnájem jinde, nebylo sestěhování ke mně ve hře. Ale teď se všechno změnilo. Potřebuju někoho, kdo by se ke mně nastěhoval, a Di zase potřebuje někde bydlet – a především bude hezké zase být spolu.

Mám opravdu štěstí, že mám sestru a nejlepší kamarádku v jednom. S nikým jiným bych netrávila noci jídlem a pitím radši, s výjimkou legendárního Matthewa Hemswortha, možná, ale ten je až příliš dokonalý, aby mohl být skutečný.

Nikdy předtím jsem v hotelu *Mote* nebyla, přestože je otevřený víc než dva roky a já žiju a pracuju poblíž. Jela jsem kolem už mnohokrát a pokaždé jsem z toho místa nemohla spustit oči a doufala jsem, že mě tam práce zavede.

Když potřebujete přespát někde v blízkosti letiště, obvykle si prostě najdete nějaké levné bydlení v hostelu nebo ubytovně pro turisty. Ale *Mote* postavil excentrický miliardář, který se domníval, že světu schází luxusní hotel pro cestovatele. Místo, kde můžete něco prožít, nejen složit hlavu na jednu noc – s populárním barem, restaurací a wellness. No, když se podíváte na ceny, určitě to není ten druh ubytování, které by hledal průměrný člověk, který jen potřebuje někde přečkat noc před odletem. Pokud se tam samozřejmě nedostanete nějakou fintou jako teď já.

Je to masivní zářivě bílá budova nasvícená černými světly, která hotelu dodávají luxusní, moderní punc. *Mote* září tak, že z okna letiště, ze kterého se teď dívám, ho vidím přes dvě silnice. Jdu o kousek blíž, abych se z okna rozhlédla po přistávací dráze. Přijde mi divné, že se mi Di ještě neozvala. Slíbila, že těsně před odletem zavolá.

Najdu tabuli odletů a příletů, vyhledám let Di, ale vedle čísla letu je jen prázdné místo. To nevěstí nic dobrého.

„Promiňte,“ oslovím ženu za jednou z informačních přepážek. „Přijela jsem vyzvednout sestru. Měla by se vrátit z Řecka, ale neozvala se mi a nevím, zda její let vůbec odletěl.“

„Ach, to musí být jeden z těch letů, které se zpozdlily kvůli stávce,“ vysvětluje úřednice.

„Kvůli jaké stávce?“ zeptá se mužský hlas za mnou.

„Stávkují zaměstnanci řeckých letišť,“ odpovídá paní za přepážkou. „Bohužel musíte počkat na další informace. Nedokážu vám říct, co se bude dít – sama to nevím.“

„Předpokládám, že existují i horší místa, kde může člověk uvíznout, než je Řecko,“ pronese muž za mnou zvesela. „Díky.“

„Taky na někoho čekáte?“ zeptám se a otočím se.

Nevěděla jsem, co uvidím – vlastně jsem asi nečekala vůbec nic, takže jsem při pohledu na něj trochu zaskočená.

Je vysoký, hodně vysoký, tak kolem sto devadesáti, musím zvednout zrak, abych s ním navázala oční kontakt. Trochu mi připomíná Zaca Efrona, ale ne toho mladíka z *Muzikálu ze střední* z první dekády 21. století. Mluví o Zacu Efronovi tak z roku 2020, vysokém, štíhlém, mužném, s tmavými vlasy, drsným plnovousem a pronikavým pohledem modrých očí.

„Jo, měl jsem vyzvednout přítele,“ odpovídá. „Má štěstí, že ho mám rád, protože to, co mi mělo zabrat pár minut, se asi dost protáhne!“

Usměje se a já dočista roztaju. Dobře vypadající muž, který je laskavý, zdvořilý, a navíc dost sebevědomý na to, aby řekl, že má rád jiného muže. Zajímalo by mě, v čem je háček.

„A co vy?“ zeptá se.

Můj mozek – trochu zmatený tím, co si počít s rozpoložením „chtíč na první pohled“ – si vybírá pauzu a vypne se. Jsem tu jen já a ten hlas v mé hlavě. Jen na toho muže zírám, a i když ve skutečnosti jde pouze asi o jednu nebo dvě vteřiny, doufám, že si nevšimne, jak divně se chovám.

„Taky máte někoho vyzvednout?“ napoví mi.

Asi jsem na něj civěla déle, než jsem myslela.

„Ano, promiňte, sestru,“ řeknu. Mám opravdu působivý slovní projev.

„To je naposledy, co jsem někomu slíbil laskavost,“ pokračuje s úsměvem. „Vždycky hned všechno slíbím. Leda že byste ode mě něco chtěla vy?“

Jo, a taky pronáší trapné vtípky – miluju trapné vtípky. Představují osmdesát procent mého slovníku, pokud mi někdo neztlumí zvuk svou atraktivitou.

„Nechcete jít se mnou na večeři?“ vypadne ze mě.

Pozvat muže na večeři není úplně můj styl – ale pronášet poznámky, které jsou trochu mimo mísu... jo, to jsem přesně já.

Muž tázavě zvedne obočí. Asi bych měla něco dodat, aby to neznělo tak divně.

„Chtěla jsem vzít sestru na večeři do hotelu tady přes silnici, ale teď, když nevím, kdy a jestli dorazí, budu muset jít sama,“ vysvětluju tak nenuceně, jak to jen jde. „Byl to vtíp, nechte to plavat.“

Hladce jako po másle. Od trapného žertu ke zmatenému blábolení. A pokud jde o moji snahu znít nenuceně, asi jsem to taky přepískla. Neznělo to, jako že mě nezajímá, ale jako že je mi úplně ukradený. Proč nemůžu říct něco jenom tak normálně?

„Škoda že to byl jen vtíp,“ odpoví. „Protože v tom případě budu muset vyzkoušet, jaké mají kafe v tamhleté kavárně, úplně sám.“

Moment... opravdu by se mnou šel na večeři? On? Se *mnou*?

Očividně se snaží o flirt, a ne že bych si myslela, že jsem nějaká příšera, ale po tom, co jsem tady předvedla a jak asi musím působit od chvíle, co jsem se k němu otočila... Ted' nevím, jestli mám složit karty, nebo zvýšit sázky.

„Jestli chcete, můžete se ke mně připojit,“ vypustím z úst dřív, než to stačím promyslet. „Oba musíme čekat, takže stejně nemáme nic lepšího na práci.“

„Moc rád,“ řekne. „Můžeme vyrazit hned a po očku sledovat telefon, jestli nám nedají vědět, jak je to s tím letem.“

„To zní skvěle,“ odpovím. Chvilku trapně přešlapuju z nohy na nohu. „Tak jdeme?“

Nechtěla jsem, aby to znělo jako otázka.

„Jo, pojďme na to,“ odpoví nadšeně, ale vsadím se, že je to jen tím, že má hlad.

Během krátké cesty přes silnici z letiště do hotelu zdvořile konverzujeme.

„Takže, odkud jste?“ zeptá se.

„Žiju v Yorku,“ odpovím. „Vyrostla jsem kousek za městem, chodila jsem tady na vysokou – nikdy jsem se moc netoulala po světě. A vy?“

„Se mnou je to podobné, ale jsem ze západního Yorkshiru,“ vysvětluje. „Moje rodina žije v Kirkstallu. Já bydlím v centru Leedsu, v Bridgewater Place, jestli to tam znáte?“

„Ano, Dalek,“ řeknu, abych ukázala, že znám nejen tu budo-
vu, ale i její přezdívku.

„Přesně tam,“ odpoví. „Pronajímám si pokoj od kamaráda. Má penthouse ve třicátém patře. Běžné ceny pronájmů jsou mimo moji ligu. S platem, který mi dávají v Oliver Strand, si to dovolit nemůžu.“

„Pracujete pro Oliver Strand?“ zeptám se. „Ten obchodák?“

„Jo,“ odpoví. „V PR, ale neplatí mi ani dost na to, abych si mohl dovolit tam nakupovat.“

Směje se a já se směju s ním, ale on vlastně nemůže vědět, proč mi to přijde tak legrační – protože Oliver Strand je velké, luxusní nákupní centrum jako třeba Harvey Nichols nebo John Lewis – nebo Owen's, kde pracuje muž mých snů, Matthew Hemsworth.

„No, nemusíte si dělat starosti s placením za večeři, zvu vás,“ řeknu, když procházíme dveřmi v *Mote*.

„Nechtěl jsem znít jako žebrák,“ namítne. „Jen bych nerad, abyste si myslela, že jsem nějaký bohatý hajzlík, když bydlím v penthousu – ten bohatý hajzlík je můj kamarád.“

Usmívá se. Líbí se mi jeho úsměv. Taky se mi líbí, že se trochu stydí za to, že žije na tak luxusním místě. Úplně s ním soucím. Když hraju svoji roli na svých tajuplných misích a užívám si všechny ty luxusní služby a drahé produkty, které bych si nikdy nemohla dovolit, pořád mi vzadu v hlavě nějaký hlásek šeptá,

že jsem podvodnice – co dívka z dělnické třídy jako já pohledává na takovém místě? Jsem šťastná a užívám si to, ale stejně se cítím trochu trapně. Jsem ráda, že to má stejně.

„Tak to nemyslím,“ řeknu rychle a uklidním ho úsměvem. „Taky za ni nebudu platit.“

Na místě se zastaví.

„Nejde o žádnou levárnu, že ne?“ ptá se. „Protože nic takového jako oběd – nebo večeře – zdarma se na místě, jako je tohle, nerozdá.“

„Je to v pořádku,“ ujistím ho. „Jsem tu pracovně. Vysvětlím vám to během jídla.“

Podezřívavě na mě koukne. Vypadá to, že nejsem jediná, kdo si myslí, že na takové místo nepatřím.

„Přisahám,“ trvám na svém. „Jen si skočím na dámy a pak si dáme drink.“

„Dobře, začalo mě to zajímat natolik, že to risknu,“ řekne s úsměvem. „Ale než zmizíte, jak se jmenujete?“

Zasměju se. Nemůžu uvěřit, že jsme se dokázali dostat tak daleko, aniž abychom znali svá jména.

„Říkej mi Peach,“ představím se. „Ráda tě poznávám.“

Nasadím jakýsi poloformální hlas, čímž chci zdůraznit směšnost situace spíš než trapnost.

„Taky tě rád poznávám,“ odpoví. „Jsem Matt.“

Nemůžu si pomoci, ale obočí mi vyskočí směrem ke stropu – který je v téhle nóbl hotelové hale opravdu vysoko. Zrovna teď se ale nedokážu kochat výzdobou, protože... slyšeli jste to? Řekl, že se jmenuje Matt. Matt, který pracuje v obchodním domě.

„Já, ehm... hned se vrátím,“ řeknu a přinutím se k normálnímu úsměvu (který rozhodně nemůže vypadat normálně), a doufám, že Matt nezaznamenal mou podivnou reakci.

„Dobře, uvidíme se za chvíli,“ volá za mnou a pak vesele dodá: „Snad.“

Jakmile se ocitnu v bezpečí dámských toalet, umyju si ruce a přejedu si rty rtěnkou, jedinou, kterou mám v kabelce. Když jsem

odcházela z domu, použila jsem sytě červený odstín, ale ta, kterou mám v tašce, je zářivě růžová. Naštěstí se mi ta původní už trochu setřela, takže když ji doplním růžovou, získají moje rty jakýsi módní ombré efekt, který by se mi nikdy nepovedl, kdybych se o něj snažila.

No jo no, přála bych si, abych se byla trochu víc snažila, ale myslela jsem, že půjdu na večeri se sestrou, ne s mužem. Trochu námahy jsem oblékání věnovala, přeci jen na takovém místě, jako je *Mote*, člověk musí vypadat šik, ale je rozdíl, jestli se oblékáte na setkání se sestrou, nebo na rande, i když se hodíte do gala. Naštěstí jsem si nechala nedávno doplnit svůj blond melír a účes stále ještě drží tvar po úpravě profesionálem, i když už jsem si vlasy od té doby párkrát umyla. Vlastně jsem si je umyla hned po příjezdu do hotelu, protože jsem chtěla vyzkoušet luxusní francouzské vlasové produkty, které byly pro mě připravené v koupelně, a ještě lepší vysoušeč vlasů, který na mě čekal na toaletním stolku. S make-upem jsem to ale nepřeháněla (nikdo se nesnaží vykonturovat si obličej, když se má setkat se sourozencem), a oblékla jsem si kalhoty koženého vzhledu (naštěstí je chladný letní večer, jinak bych si je svlékla i s kůží) a bílý hedvábný top s odhalenými rameny – vhodné pro prostředí, ve kterém jsme. Stejně není pravděpodobné, že by mi Matt chtěl pomoci se z nich dostat, že?

Kdysi jsem v jednom časopise četla, že když si na rande vezmete kalhoty, dáváte najevo, že nemáte zájem. Nesnáším takové kecy, je to samozřejmě blbost. Ve stejném časopise jsem také četla, že si máte aplikovat hydratační krém na obličej tak, že se budete fackovat, zabráníte tím prý stárnutí. Věděla jsem, že sexismus může být škodlivý, ale páni! Mlátit se do obličeje a ukazovat mužům, že mají snadný přístup? Přestanu číst ty nesmyslné časopisy, když čekám u kadeřnice. Asi vyhlásím petici za knihy místo časopisů, klidně bych stihla nějakou přečíst za tu dobu, co tam strávím.

Nechápu, proč tady blábolím o randění, tohle přece není rande, ne? Může to tak vypadat, ale není. Jsme jen dva cizinci, kteří se potkali na letišti a slitovali se nad sebou, to je vše.

Ale to nevysvětluje, proč jsem tak nervózní...